

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

A6-0034/2008

7.2.2008

SPRAWOZDANIE

w sprawie zrównoważonego rolnictwa i biogazu: potrzeba przeglądu
prawodawstwa UE
(2007/2107(INI))

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Sprawozdawca: Csaba Sándor Tabajdi

Sprawozdawca komisji opiniodawczej (*):
Werner Langen, Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

(*) Procedura obejmująca zaangażowane komisje - art. 47 Regulaminu

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	13
OPINIA KOMISJI PRZEMYSŁU, BADAŃ NAUKOWYCH I ENERGII.....	17
OPINIA KOMISJI OCHRONY ŚRODOWISKA NATURALNEGO, ZDROWIA PUBLICZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOŚCI	20
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	23

Procedura obejmująca zaangażowane komisje – art. 47 Regulaminu

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie zrównoważonego rolnictwa i biogazu: potrzeba przeglądu prawodawstwa UE (2007/2107(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 grudnia 2005 r. zatytułowany „Plan działania w sprawie biomasy” (COM(2005)0628),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r. zatytułowany „Mapa drogowa na rzecz energii odnawialnej - Energie odnawialne w XXI wieku: budowa bardziej zrównoważonej przyszłości” (COM(2006)0848),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 1997 r. zatytułowany „Energia dla przyszłości: odnawialne źródła energii - biała księga dotycząca strategii i planu działania Wspólnoty” (COM(1997)0599),
- uwzględniając dyrektywę 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych¹,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 maja 2004 r. zatytułowany „Udział energii odnawialnej w UE - sprawozdanie Komisji zgodnie z art. 3 dyrektywy 2001/77/WE, ocena wpływu instrumentów legislacyjnych i innych strategii politycznych Wspólnoty na rozwój udziału odnawialnych źródeł energii w UE i propozycje dotyczące konkretnych działań” (COM(2004)0366),
- uwzględniając program Komisji „Inteligentna energia - Europa”² oraz komunikat z dnia 8 lutego 2006 r. zatytułowany „Strategia UE na rzecz biopaliw” (COM(2006)0034),
- uwzględniając dyrektywę 2003/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych³,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników⁴ oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich

¹ Dz.U. L 283 z 27.10.2001, s. 33.

² Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1230/2003/WE z dnia 26 czerwca 2003 r. przyjmującą wieloletni program działania w dziedzinie energii: „Inteligentna energia – Europa” (2003-2006), Dz.U. L 176 z 15.7.2003, str. 29.

³ Dz.U. L 123 z 17.05.2003, s. 42.

⁴ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, s. 1.

przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)¹,

- uwzględniając decyzję nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącą mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto²,
 - uwzględniając dyrektywę Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej³,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 29 września 2005 r. w sprawie udziału odnawialnej energii w UE oraz propozycji konkretnych działań⁴,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wspierania upraw do celów niespożywczych⁵,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii i Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0034/2008),
- A. mając na uwadze, że biała księga dotycząca strategii i planu działania Wspólnoty w dziedzinie energii dla przyszłości - odnawialnych źródeł energii (COM(1997)0599) wyznacza cel, jakim jest zwiększenie energii czerpanej z odnawialnych źródeł z 6% w 1995 r. do 12% do 2010 r.,
- B. mając na uwadze, że Komisja w „Planie działania w sprawie biomasy” stwierdziła, że aby osiągnąć ten cel, należy ponad dwukrotnie zwiększyć ilość energii czerpanej z biomasy,
- C. mając na uwadze, że rolnictwo i leśnictwo w Unii Europejskiej w znaczącym stopniu przyczyniły się do złagodzenia skutków zmian klimatycznych, jak świadczy o tym redukcja emisji gazów cieplarnianych pochodzących z rolnictwa, które zmniejszyły się między 1990 a 2004 r. o 10% w UE-15 i o 14% w UE-25, mając na uwadze, że należy się spodziewać, że do 2010 r. emisje europejskiego rolnictwa osiągną poziom o 16% niższy od poziomu z 1990 r.,
- D. mając na uwadze, że istnieje znaczący potencjał na decydujący wzrost produkcji biogazu, szczególnie z uwagi na potencjalny udział produkcji zwierzęcej (obornik), osadów, odpadów, jak również roślin nienadających się do produkcji żywności i paszy jako preferowanych materiałów do produkcji biogazu; mając na uwadze, że należy jednak

¹ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1.

² Dz.U. L 49 z 19.02.2004, s. 1.

³ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 51.

⁴ Dz.U. C 227E z 21.9.2006, str. 599.

⁵ Dz.U. C 181E z 1.12.2006, str.140

uwzględnić wpływ zastosowania energetycznego pochodzącego z rolnictwa obornika na strukturę i żywotność gleby,

- E. mając na uwadze, że jak dotąd tylko 50 PJ biogazu jest produkowane w oparciu o obornik, rośliny energetyczne, osad i odpady organiczne, podczas gdy potencjał samego obornika wynosi 827 PJ,
- F. mając na uwadze, że produkcja biogazu i związane z nim instalacje są nierówno rozłożone w Europie, co tym bardziej dowodzi, że jego potencjał nie jest w pełni wykorzystywany,
- G. mając na uwadze, że biogaz można wykorzystać na wiele użytecznych sposobów, w tym do produkcji energii elektrycznej, w systemach grzewczo-chłodzących, do napędzania pojazdów itd.,
- H. mając na uwadze, że wykorzystanie biomasy do produkcji energii elektrycznej może przyczynić się do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych i że jest uważane za jedno z najtańszych źródeł energii grzewczej,
- I. mając na uwadze, że rozbudowa instalacji biogazowych opartych na roślinach energetycznych następuje znacznie wolniej z powodu szybkiego wzrostu cen zbóż, dostaw żywności i problemów związanych ze środowiskiem naturalnym,
- J. mając na uwadze, że obawy dotyczące związku między produkcją bioenergii (początkowo bioetanolem i biodieselem) a wzrostem cen zbóż i żywności na rynkach światowych nie odnoszą się do produkcji biogazu z wykorzystaniem obornika zwierzęcego, osadów, odpadów organicznych i produktów ubocznych z upraw nienadających się do produkcji żywności i paszy, w połączeniu z faktem, że bezpieczne przetwarzanie tych składników jest w każdym wypadku konieczne,
- K. mając na uwadze, że obornik w nowych państwach członkowskich występuje głównie w postaci mieszanej i składa się w przynajmniej 20% ze słomy oraz mając również na uwadze wydłużony okres między produkcją obornika a usuwaniem obornika nienadającego się do żadnej formy fermentacji,

Biogaz jako znaczące bogactwo

1. uznaje, że biogaz stanowi znaczący zasób energetyczny, przyczyniający się do zrównoważonego rozwoju gospodarczego, rolniczego i wiejskiego, a także do ochrony środowiska;
2. podkreśla, że biogaz może wnieść wkład na rzecz zmniejszenia uzależnienia energetycznego Unii Europejskiej;
3. podkreśla, że produkcja biogazu z nawozów naturalnych, osadów oraz odpadów miejskich, zwierzęcych i organicznych służy różnicowaniu źródeł energii i może w ten sposób coraz bardziej przyczyniać się do poprawy bezpieczeństwa, konkurencyjności i

trwałości dostaw energii UE oraz otwierać przed rolnikami nowe perspektywy uzyskania dochodów;

4. uważa, że stosowanie biogazu szczególnie przy produkcji ciepła i energii elektrycznej przyczyniłoby się w znacznym stopniu do osiągnięcia wiążącego celu, jakim jest dwudziestoprocentowy udział energii ze źródeł odnawialnych w całkowitym zużyciu energii w Unii Europejskiej do roku 2020;
5. podkreśla, że w dłuższej perspektywie czasowej odnawialne źródła energii, takie jak biogaz i biopaliwa, w połączeniu z energią słoneczną i energią wiatrową i przy uwzględnieniu dalszych zintensyfikowanych wysiłków badawczych mogą stać się jeszcze bardziej niezależne od kopalnych i jądrowych źródeł energii;
6. zachęca zarówno Unię Europejską jak i państwa członkowskie do wykorzystywania ogromnego potencjału biogazu poprzez tworzenie sprzyjających warunków oraz utrzymywanie i rozwijanie systemów wsparcia w celu pobudzania inwestycji w biogazownie i ich utrzymywanie;

Środowisko naturalne, wydajność energetyczna i zrównoważony rozwój

7. podkreśla, że biogaz pochodzący z obornika posiada liczne zalety środowiskowe, takie jak zmniejszenie emisji metanu i CO₂, zmniejszenie emisji pyłów i podtlenków azotu, o wiele mniej ohydny zapach, higienizacja gnojówki i większa zdolność użyźniająca azotu w przerobionym oborniku, co oznacza, że dla osiągnięcia tego samego stopnia użyźnienia potrzeba mniej azotu;
8. podkreśla, że produkcja agropaliw z odpadów nie powinna stać się celem samym w sobie; zmniejszenie ilości odpadów powinno pozostać priorytetem polityki Unii Europejskiej i państw członkowskich w dziedzinie środowiska;
9. wzywa do szerszego stosowania gnojowicy jako materiału do produkcji biogazu ze względu na ogromny potencjał pozostający do wykorzystania w tym zakresie oraz na równoczesne umocnienie zdecentralizowanego charakteru wytwórni biogazu jako podejścia do produkcji energii oraz zauważa, że zwiększone stosowanie gnojowicy może w konsekwencji prowadzić do znacznego ograniczenia uwalniania metanu podczas składowaniu gnojowicy;
10. podkreśla, że obornik zwierzęcy, ścieki komunalne oraz odpady rolno-przemysłowe mogą zawierać substancje (bakterie, wirusy, pasożyty, metale ciężkie oraz szkodliwe substancje organiczne), które stanowią potencjalnie zagrożenie dla zdrowia publicznego lub środowiska naturalnego; usilnie wzywa Komisję do dopilnowania przyjęcia odpowiednich środków ostrożności pozwalających na uniknięcie zanieczyszczenia i rozprzestrzeniania się tych substancji oraz wszelkich wywoływanych przez nie chorób;
11. stwierdza, że wykorzystanie osadów i odpadów zwierzęcych lub organicznych poprawi wydajność instalacji biogazowych; jest zdania, że problemy związane z higieną przy

wykorzystywaniu odpadów zwierzęcych w większości przypadków mogą być stosunkowo łatwo kontrolowane;

12. apeluje również, aby produkty pierwszego stopnia przetworzenia, takie jak obierzyny ziemniaków lub miąższ owoców, były wykorzystywane jako biomasa dla wytwórni biogazu;
13. podkreśla, że w bliskiej przyszłości oczekiwane są rozwiązania techniczne i w dziedzinie zarządzania, które zwiększą jeszcze korzyści dla środowiska i zdrowia biogazowni wykorzystujących obornik, gnojówkę i odpady organiczne;
14. uważa, że w przypadku instalacji biogazowych, tak jak w przypadku zakładów hodowli zwierząt, należy zapewnić zrównoważony rozwój i wielkość dostosowaną do regionów, tak by korzyści dla środowiska mogły również prowadzić do większej akceptacji zakładów hodowlanych, które napotykają na wiele problemów spowodowanych rosnącą liczbą skarg ze strony sąsiadów i społeczeństwa ogólnie;
15. wskazuje, że instalacje biogazowe bazujące na oborniku, osadach lub odpadach organicznych mogą doprowadzić do wyższych wskaźników ługowania amoniaku, ale stwierdza, że ten efekt uboczny może zostać powstrzymany w stosunkowo łatwy sposób, a środki zapobiegawcze powinny zostać wcielone do krajowego prawodawstwa dotyczącego instalacji biogazowych, a także do subwencji dla instalacji biogazowych;
16. wzywa państwa członkowskie i Komisję do dołożenia starań, by instalacje biogazowe nie uwalniały metanu, ponieważ mogłoby to zniweczyć pozytywny wpływ na globalne ocieplenie;

Oplacalność ekonomiczna i systemy wsparcia

17. przypomina, że wszelkie wsparcie finansowe dla instalacji biogazowych powinno opierać się na wydajności, rozwoju technicznym i pozytywnym bilansie w zakresie gazów cieplarnianych, wartości dodanej w regionach wiejskich oraz innych ekonomicznych i środowiskowych zaletach tych instalacji; podkreśla, że bezpieczne zaopatrzenie ludności w żywność nie może być zagrożone;
18. zauważa z głębokim zaniepokojeniem rosnącą w państwach członkowskich konkurencję między zużyciem energii a zużyciem w łańcuchu pokarmowym niektórych produktów rolnych takich jak kukurydza; podkreśla fakt, że taka konkurencja doprowadziła do znacznego wzrostu cen pasz;
19. wzywa państwa członkowskie i Komisję do brania pod uwagę w przyszłych wnioskach dotyczących regulacji sektora biogazu nie tylko aspektów związanych ze środowiskiem naturalnym, lecz także uwzględniania ich wpływu w odniesieniu do zrównoważonej produkcji wysokiej jakości żywności;

20. podkreśla, że produkcja biogazu w oparciu o obornik, osady i odpady zwierzęce i organiczne powinna być traktowana priorytetowo, ponieważ wynikające z tych metod korzyści dla zrównoważonego rozwoju i środowiska są niewątpliwe;
21. zauważa, że optymalny rozmiar biogazowni zależy od różnorodnych okoliczności wpływających na ekonomię skali, które powinny być dogłębnie przeanalizowane; uważa, że oprócz oceny ekonomicznej i bilansu w zakresie gazów cieplarnianych należy przede wszystkim dokonać oceny wpływu rozmiaru instalacji na otoczenie w odniesieniu do rozszerzenia uprawy monokulturowej określonych ziemiopłodów;
22. podkreśla, że zarówno ze względów środowiskowych, jak i ekonomicznych najlepszym rozwiązaniem dla biogazowni byłoby łączenie i wykorzystywanie wszystkich dostępnych substancji organicznych;
23. uważa, że młody i innowacyjny sektor biogazu wymaga wsparcia, będąc jednocześnie zdania, że takie systemy wsparcia powinny wygasnąć z chwilą uzyskania gotowości do wprowadzenia na rynek; wzywa zatem do przetestowania w UE jednolitego instrumentu wsparcia funkcjonującego na zasadach podobnych do tych, które ujęto w niemieckiej ustawie o odnawialnych źródłach energii;
24. stwierdza, że finansowanie biogazowni wykorzystujących wyłącznie rośliny powinno być kontynuowane pod ścisłą kontrolą i przekierowywane na najbardziej zaawansowane i wydajne zakłady lub systemy w celu zapewnienia Europie przewagi ekonomicznej i technicznej w tej dziedzinie oraz zbadania możliwości na przyszłość;
25. wzywa Komisję do przedstawienia sprawozdania wykazującego, w jaki sposób kryteria w zakresie wydajności środowiskowej i zrównoważonego rozwoju mogą być wprowadzone w przypadku upraw roślin energetycznych, sprawiając, że ta względnie nowa technika stałaby się bardziej przyjazna dla środowiska i gwarantowałaby, że kwestie związane z produkcją i dostawami żywności są właściwie rozpatrywane;
26. wzywa do zwiększenia wysiłków w zakresie promocji oraz badań nad nowymi technologiami dotyczącymi wykorzystania biogazu jako biopaliwa, w szczególności służącymi do wykorzystania biomasy (biogaz drugiej generacji) oraz zwiększenia rentowności wytwórni biogazu najbardziej przyjaznych dla środowiska, ponieważ tylko w oparciu o innowacyjne technologie, takie jak technologia uzdatniania gazu, można znacznie zwiększyć efektywność energetyczną wytwórni biogazu;
27. podkreśla w związku z tym znaczenie zielonej technologii genetycznej i wzywa do zwiększenia wysiłków państw członkowskich i Komisji w zakresie badań nad nowoczesnymi technologiami dotyczącymi materiału siewnego i ochrony roślin, aby wytwarzanie biogazu nie konkurowało z produkcją wysokiej jakości żywności, a udział biomasy na danej powierzchni mógł zostać znacząco zwiększony;
28. przypomina państwom członkowskim i Komisji, że dalsze postępy w dziedzinie biogazu nie są możliwe bez dodatkowego finansowania; przypomina, że należy przeznaczyć środki finansowe na badania i rozwój, promowanie stosowania wyników konkretnych

projektów w zakładach oraz na większe wsparcie dla „zielonej energii elektrycznej” i „zielonego gazu”;

29. przypomina, że te państwa członkowskie, które przyznają dodatkowe zachęty na „zieloną energię elektryczną” poprzez odpowiednie dopłaty do cen lub inne środki, odnoszą również największe sukcesy w promowaniu biogazu;
30. uważa, że produkcja „zielonego gazu” powinna być dotowana w ten sam sposób, co „zielona energia elektryczna”;
31. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zagwarantowanie, że środki z europejskich i krajowych programów będą przeznaczane na najbardziej wydajne i spełniające kryteria zrównoważonego rozwoju zakłady, zwłaszcza te, które produkują energię elektryczną i ciepłą lub na tworzenie infrastruktury i sieci służących modernizacji i wprowadzaniu biogazu do sieci przesyłowych gazu naturalnego;
32. podkreśla w związku z tym, że przesyłanie energii elektrycznej, ciepła oraz gazu ziemnego do sieci musi odbywać się w sposób niedyskryminacyjny i domaga się, aby biogaz był traktowany na równi z gazem ziemnym, aby po wprowadzeniu do sieci zasilania gazem ziemnym mógł osiągnąć swój pełny potencjał;
33. uważa, że uproszczenie procedur handlu emisjami CO₂ może w znaczącym stopniu przyczynić się do opłacalności ekonomicznej i zrównoważonego rozwoju biogazowni;
34. podkreśla, że biogazownie mogą wspomagać rolników, którzy nie posiadają wystarczających możliwości składowania obornika, w rozwiązywaniu tego problemu w ekonomicznie opłacalny sposób;
35. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania, że zakładanie biogazowni oraz uzyskiwanie zezwoleń na wykorzystywanie odpadów organicznych i osadów nie jest utrudniane niepotrzebnie przedłużającymi się procedurami i przepisami biurokratycznymi;
36. zwraca uwagę na poważne różnice w długości i treści krajowych procedur udzielania zezwoleń na instalacje biogazowe oraz wzywa państwa członkowskie do dołożenia starań, by wymogi krajowe w zakresie porządku przestrzennego oraz udzielania zezwoleń i dopuszczania nie stwarzały niepotrzebnie przeszkód;
37. zwraca się o wprowadzenie uproszczonej procedury wydawania pozwoleń na budowę w przypadku budowy wytwórni biogazu;
38. wzywa Komisję do ustanowienia wspólnej pozytywnej listy produktów, które są dopuszczone do stosowania w instalacjach biogazowych w celu zapewnienia równych warunków dla rolników w poszczególnych państwach członkowskich;
39. zachęca rolników do współpracy przy zakładaniu i prowadzeniu biogazowni;

Potrzeba przeglądu prawodawstwa UE

40. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o prowadzenie spójnej polityki dotyczącej biogazu; wzywa Komisję do przedstawienia szczegółowego sprawozdania w sprawie biogazu i o jego rozpowszechnienie w Europie z jednoczesnym uwypukleniem koniecznych zmian w prawodawstwie wspólnotowym i krajowym w celu ułatwienia dalszego rozwoju sektora biogazu, a także wskazaniem najbardziej wydajnych sposobów wykorzystywania funduszy i programów europejskich i podaniem przykładów godnych polecenia wzorców; w związku z tym zwraca się również o dokonanie oceny wpływu różnych form produkcji biogazu na klimat, ekologię terenu, dochody na wsi oraz globalne bezpieczeństwo żywnościowe;
41. popiera przyjęcie dyrektywy UE w sprawie produkcji biogazu, która powinna zawierać następujące elementy:
 - a) konkretne cele w zakresie priorytetowego wykorzystania obornika, na przykład w formie udziału przetrawionego obornika zwierzęcego, z uwzględnieniem warunków rolnictwa i sytuacji w państwach członkowskich,
 - b) roczne statystyki i sprawozdania w sprawie produkcji biogazu pochodzenia rolniczego w celu umożliwienia realizacji celów,
 - c) działania na rzecz budowy i rozwijania biogazowni oparte na krajowych lub regionalnych ocenach wpływu, popierające te zakłady, które w skali krajowej i/lub regionalnej przynoszą największe z punktu widzenia środowiska korzyści i są zrównoważone pod względem gospodarczym; wszelkie plany muszą obejmować działania na rzecz rozpowszechniania i promowania wyników osiągniętych dzięki poprzednim doświadczeniom lub projektom prototypowym, jeżeli przepisy dotyczące rozwoju regionalnego i obszarów wiejskich nie pozwalają na finansowanie takich działań, należy je zmienić,
 - d) państwa członkowskie UE powinny uruchomić krajowe i regionalne plany w celu ograniczenia przeszkód prawnych i administracyjnych, na przykład gaz naturalny i inne paliwa kopalne nie powinny korzystać z preferencji na obszarach, gdzie można sprzedawać energię cieplną pochodzącą z biogazu lokalnym dostawcom energii cieplnej,
42. wzywa Komisję do przedstawienia w najkrótszym możliwym terminie projektu dyrektywy w sprawie bioodpadów, która zawiera standardy jakości; zachęca Komisję do zbadania możliwości opracowania wspólnej dyrektywy dotyczącej biogazu i bioodpadów;
43. wzywa Komisję do przedstawienia wniosków w sprawie przepisów w zakresie wykorzystywania pozostałości z biogazowni; wzywa Komisję do zagwarantowania, że tylko substancje organiczne umożliwiające wykorzystanie pozostałości nie zagrażając środowisku mogą być używane w biogazowniach; wzywa Komisję do rozważenia zakazania stosowania stymulatorów wzrostu zawierających metale ciężkie w paszy, jeżeli

miałoby się to okazać ogólnoeuropejskim problemem dla późniejszego wykorzystania pozostałości biogazu na polach;

44. zwraca się do Komisji o zagwarantowanie, że dyrektywa w sprawie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (IPPC), dyrektywa w sprawie azotanów, dyrektywa w sprawie osadów ściekowych, ramowa dyrektywa wodna, dyrektywa ptasia, dyrektywa siedliskowa oraz prawodawstwo dotyczące metali ciężkich są rzeczywiście egzekwowane we wszystkich państwach członkowskich i regionach, czyniąc w ten sposób biogazownie wykorzystujące obornik i osady bardziej atrakcyjnymi;
45. wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia strategii w celu włączenia biogazowni do mechanizmów z Kioto, na przykład za pośrednictwem certyfikatów Green, specjalnych premii lub ulg podatkowych związanych z energią elektryczną i ciepłą uzyskiwaną z biogazowni, lub innych środków; wskazuje, że zwiększyłyby to opłacalność biogazowni i jednocześnie uczyniłyby bardziej przejrzystymi wysiłki w dziedzinie rolnictwa w zakresie zwalczania zmian klimatycznych;
46. zwraca się o przeprowadzenie oceny, czy dyrektywa w sprawie azotanów będzie zbędna po pełnym wprowadzeniu w życie dyrektywy w sprawie wód podziemnych;
47. wzywa Komisję do przyspieszenia wprowadzania biogazu do sieci przesyłowych gazu naturalnego za pośrednictwem zaleceń lub dyrektywy;
48. wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia wniosków dotyczących dalszego zwiększania wykorzystania rolniczych zwierzęcych i roślinnych produktów ubocznych do produkcji biogazu, zgodnie z „Planem działania w sprawie biomasy”;
49. zwraca się do państw członkowskich, które nie wprowadziły żadnych lub wystarczających środków do istniejących krajowych programów na rzecz rozwoju, aby włączyły biogaz do śródkresowej oceny istniejących programów rozwoju regionalnego i obszarów wiejskich, a także zaproponowały działania na przyszłość;
50. wzywa Komisję do zapewnienia współpracy i koordynacji pomiędzy państwami członkowskimi, również tymi, które obecnie nie posiadają wytwórni biogazu lub posiadają ich tylko niewielką liczbę, w celu wymiany najlepszych doświadczeń dotyczących wytwórni biogazu poprzez transfer wiedzy i technologii;
51. zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi Europejskiemu najpóźniej do 15 grudnia 2008 r. spójnego sprawozdania w sprawie produkcji biogazu w Europie i perspektyw w tej dziedzinie obejmującego ocenę wpływu, z uwzględnieniem wyżej wspomnianych wniosków i poczynionych postępów;
52. zaprasza obecną i przyszłe prezydencje do kontynuowania dyskusji w sprawie sposobu promocji zrównoważonej produkcji biogazu. w związku z tym zrównoważona promocja urzędów do produkcji biogazu powinna również obejmować połączoną produkcję ciepła i energii;

53. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również parlamentom krajowym i rządów państw członkowskich.

UZASADNIENIE

Środowiskowe i gospodarcze zalety biogazu

I. Ogólna charakterystyka produkcji biogazu w Unii Europejskiej

W czasach gwałtownie rosnących cen ropy, zwiększających się cen gazu oraz znacznej zależności od importu energii coraz więcej państw wprowadza zachęty prawne w celu wykorzystania potencjału energetycznego biogazu, który przypomina i może zastąpić gaz naturalny (biogaz zawiera od 55 do 65% metanu).

Biogaz produkowany w zintegrowanych zakładach rolniczych odgrywa ważną rolę wśród zasobów bioenergetycznych i może być wykorzystywany jako uniwersalne źródło energii. Po zwiększeniu koncentracji metanu oczyszczony biogaz może być wykorzystywany do napędzania urządzeń mechanicznych i do produkcji energii elektrycznej (oświetlenie budynków i zabudowań służących do hodowli zwierząt); w wyniku spalania biogazu powstaje ciepło, które można wykorzystać do ogrzewania i suszenia (tunele foliowe, szklarnie, uprawy, ogrzewanie chlewni, infrastruktura publiczna). Biogaz można również wykorzystywać w urządzeniach chłodzących (chłodziarki) lub w ogniowach paliwowych. Biogaz uszlachetniony i pod ciśnieniem może być wykorzystywany jako biopaliwo nadające się do napędzania pojazdów drogowych. Biogaz uzyskany z jednego hektara biomasy jest dwa razy bardziej wydajny niż biodiesel.

Obecnie w UE istnieje jakieś 4 242 biogazowni wielkości gospodarstwa i około 26 scentralizowanych biogazowni, ale obserwuje się duże różnice między poszczególnymi państwami członkowskimi. Produkcja biogazu jest najbardziej rozwinięta w Niemczech, Belgii, Austrii i Danii. W większości krajów dominują biogazownie na skalę gospodarstwa, ale w Danii największy udział w produkcji mają scentralizowane biogazownie. Roczna produkcja biogazu z biogazowni rolniczych w Europie oszacowano w połowie 2007 r. na 1.85×10^6 m³ biogazu (zawierającego 65% metanu). Potencjalna produkcja biogazu w UE z wykorzystaniem obornika wynosi 827 PJ (petadzuli), natomiast obecnie jedynie około 50 PJ jest uzyskiwane z obornika zwierzęcego, upraw energetycznych i odpadów organicznych. Oznacza to, że istnieje możliwość 14-krotnego zwiększenia wykorzystania samego obornika zwierzęcego.

II. Aspekty środowiskowe

Biogaz pochodzący z obornika posiada liczne zalety środowiskowe, takie jak zmniejszenie emisji metanu i CO₂, zmniejszenie emisji pyłów i podtlenków azotu, o wiele mniej ohydny zapach, higienizacja gnojówki i większa zdolność użyźniająca azotu w przerobionym oborniku, co oznacza, że dla osiągnięcia tego samego stopnia użyźnienia potrzeba mniej azotu.

Produkcja biogazu (a zatem i metanu) w zamkniętych, kontrolowanych systemach, takich jak biogazownie – i związane z nimi wykorzystanie biogazu za pośrednictwem spalania jako

źródła energii odnawialnej – ma bardzo pozytywny wpływ na „bilans emisji gazów cieplarnianych”. W normalnych okolicznościach wystąpią znaczne emisje metanu ze składowanego i rozprowadzanego obornika zwierzęcego; zbieranie biogazu za pośrednictwem biogazowni zmniejszy całkowite emisje metanu pochodzące z rolnictwa w stosunku do scenariusza „bez biogazowni”. Dzięki przekształceniu metanu w energię i dwutlenek węgla w wyniku spalania następuje „odwrotny” wkład do bilansu efektu cieplarnianego, ponieważ CO₂ jest zdecydowanie mniej szkodliwy niż metan, a także dlatego, że energia uzyskiwana ze spalania biogazu zastępuje kopalne źródła energii.

Emisje CO₂ z odnawialnych źródeł energii (np. spalanie słomy, drewna i biogazu) są uważane za obojętne, ponieważ takie same ilości CO₂, jakie powstają w czasie spalania i tak zostały przyswojone przez rośliny zielone w celu wyprodukowania biomasy.

Siarkowodor (H₂S) jest prawdopodobnie tą substancją w biogazie, która skupia na sobie najwięcej uwagi, jeśli chodzi o potencjalne ryzyko. Do zmniejszenia zawartości siarkowodoru w biogazie można zastosować wiele metod; albo sam biogaz oczyszcza się, np. w płuczce, albo niewielka ilość (około cztery procent) świeżego powietrza jest dodawana do biogazu w zbiorniku - na przykład zamkniętym, szczelnym zbiorniku na gnojowicę - gdzie bakterie na powierzchni gnojowicy pochłaniają H₂S. Kolejną tego zaletą jest fakt, że siarka pozostaje w gnojowicy na potrzeby przyszłego odżywiania roślin.

Inne substancje mogą być obecne w biogazie w niewielkich ilościach. Azot (N₂) i tlen (O₂) może występować w stężeniu do kilku procent (tak będzie w przypadku dodania świeżego powietrza do biogazu w celu odsiarczenia), ale gazy te oczywiście nie stanowią zagrożenia dla środowiska. Wodór (H₂) również może występować w niewielkich ilościach, ale zostanie wyeliminowany podczas spalania. Dwa potencjalnie niebezpieczne gazy, tlenek węgla (CO) i amoniak (NH₃) mogą występować w ilościach śladowych, ale z uwagi na bezpieczny i kontrolowany proces spalania, CO jest całkowicie wyeliminowane. Ilość amoniaku jest nieistotna w porównaniu z możliwością zmniejszenia ilości azotu wprowadzanego do środowiska w wyniku ulepszonego stosowania bionawozów w stosunku do nieprzetworzonej gnojowicy.

A zatem ogólnie jeżeli instalacje są skutecznie zabezpieczone przed wyciekami biogazu, a spalanie biogazu przebiega w optymalnych warunkach, ogólny wpływ na emisje powstające przy przetwarzaniu biomasy organicznej na biogaz w procesie przeróbki beztlenowej jest w pełni pozytywny. Nie tylko poprzez redukcję emisji CO₂ przy wykorzystywaniu paliw kopalnych, ale także poprzez zdecydowaną redukcję innych emisji (metanu itd.) pochodzących z obornika zwierzęcego itp. w stosunku do sytuacji bez biogazowni.

III. Aspekty energetyczne i potrzeba wsparcia ze strony UE i państw członkowskich

Ilość biogazu uzyskiwanego z nawozów zwierzęcych jest raczej niska (40-90 m³/t), o wiele wyższa ze zbóż (170-220 m³/t) i jeszcze wyższa z materiałów uzyskanych z przemysłowej produkcji żywności (przede wszystkim produktów ubocznych i odpadów z rzeźni (250-480 m³/t)). Pożądane jest uzyskiwanie minimum 120 m³/t przy łączeniu różnych surowców do produkcji biogazu. Przetwarzanie obornika zwierzęcego i technologie w zakresie biogazu zawierają wspólne elementy, dlatego zalecane jest połączenie pomocy na zakładanie biogazowni z pomocą na przetwarzanie obornika zwierzęcego, ale również wykorzystywanie innych surowców, takich jak odpady organiczne lub uprawy energetyczne nieprzeznaczone do produkcji żywności. Wspólne jednostki przerobowe są w stanie przetwarzać różne rodzaje

odpadów w tym samym czasie, głównie obornik płynny i stały wymieszane z różnymi odpadami organicznymi.

Zyski z produkcji biogazu są ujemne zarówno w przypadku biogazowni na skalę gospodarstwa, jak i scentralizowanych. Dochody obejmują wartość samego biogazu w postaci ciepła i energii elektrycznej oraz wartość nawożącą azotu w oborniku zwierzęcym. Większe biogazownie otrzymujące biomasę z zewnątrz mają możliwość uzyskania dodatkowego dochodu z wartości nawożącej N, P i K, wartości „praw wstępu” i wartości redukcji CO₂e. W niektórych państwach członkowskich biogazownie mają możliwość uzyskiwania dochodów ze sprzedaży certyfikatów Green. Z punktu widzenia kosztów inwestycja i koszty operacyjne są znaczne.

Opłacalność i konkurencyjność biogazowni w dużej mierze zależy od ceny sprzedaży wyprodukowanej energii elektrycznej (zazwyczaj ustalonej przez państwo). Przykładowo na Węgrzech cena zielonej energii elektrycznej uzyskanej ze wszystkich odnawialnych źródeł energii wynosi 0,09 euro/kWh, podczas gdy w Niemczech, z możliwymi dopłatami, wynosi ona ok. 0,2 euro/kWh, czyli dwa razy więcej niż na Węgrzech, przy czym cena hurtowa jest prawie taka sama. Cena sprzedaży ustalona przez państwo jest w związku z tym w wielu przypadkach niewystarczająca do zapewnienia trwałości produkcji biogazu.

Analizy wskazują, że wartość CO₂e mogłaby prawie doprowadzić do zbilansowania gospodarki biogazowni na skalę gospodarstwa i pokryć około połowę strat ekonomicznych scentralizowanych biogazowni. Zlikwidowanie kosztów przejściowych dla handlu CO₂e przyniosłoby korzyści nie tylko w dziedzinie opłacalności produkcji biogazu, ale również krajowym bilansom w zakresie produkcji CO₂e.

Niemniej jednak ujemne zyski wyraźnie wskazują, że produkcja biogazu nie jest opłacalna bez znacznego wsparcia zarówno ze środków UE, jak i krajowych. Należy zachęcać do inwestycji różnymi środkami, w tym za pośrednictwem funduszy UE przeznaczonych na rozwój regionalny i obszarów wiejskich. Czynnikiem kluczowym jest jednak cena „zielonej energii elektrycznej” ustalana przez państwo, która powinna być wystarczająca do zagwarantowania trwałości i działać jako rzeczywista zachęta. Jednakże te europejskie i krajowe środki powinny być wydawane w mądry sposób. Wszelkie wsparcie finansowe dla instalacji biogazowych powinno opierać się na wydajności, rozwoju technicznym i pozytywnym bilansie w zakresie gazów cieplarnianych oraz innych środowiskowych zaletach tych instalacji.

IV. Potrzeba nowej dyrektywy w sprawie biogazu i przeglądu prawodawstwa

Prawodawstwo unijne i krajowe musi zostać poddane przeglądowi w celu ułatwienia zakładania i prowadzenia biogazowni na obszarze UE:

- przede wszystkim konieczna jest dyrektywa UE w sprawie produkcji biogazu, określająca konkretne cele związane z udziałem biogazu pochodzenia rolniczego w ramach celu dotyczącego produkcji energii odnawialnej, elementy statystyczne, działania na rzecz budowy i rozwijania biogazowni oparte na krajowych lub regionalnych ocenach wpływu, działania na rzecz rozpowszechniania i promowania wyników osiągniętych dzięki poprzednim doświadczeniom, krajowe i regionalne plany w celu zmniejszenia przeszkód prawnych i administracyjnych oraz zalecenia dotyczące minimalnego poziomu i mechanizmu rocznego dostosowywania płatności na rzecz „zielonej energii elektrycznej” i „zielonego gazu”.

- Prawodawstwo dotyczące wykorzystywania pozostałości z biogazowni powinno zostać poddane przeglądowi.
- Powinno się rozważyć zakazanie stosowania stymulatorów wzrostu zawierających metale ciężkie w paszy, jeżeli miałyby się to okazać ogólnoeuropejskim problemem dla późniejszego wykorzystania pozostałości biogazu na polach.
- Kluczowe znaczenie ma rzeczywiste egzekwowanie dyrektywy w sprawie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (IPPC), dyrektywy w sprawie azotanów, dyrektywy w sprawie osadów ściekowych, ramowej dyrektywy wodnej, dyrektywy ptasiej, dyrektywy siedliskowej oraz prawodawstwa dotyczącego metali ciężkich.
- Konieczna jest strategia w celu włączenia biogazowni do mechanizmów z Kioto.
- Potrzebna jest ogólnoeuropejskie prawodawstwo w celu zagwarantowania wprowadzania biogazu - dostosowanego do jakości gazu naturalnego - do sieci przesyłowych gazu naturalnego.
- Konieczne są wnioski dotyczące dalszego zwiększania wykorzystania zwierzęcych produktów ubocznych do produkcji biogazu, zgodnie z „Planem działania w sprawie biomasy”.
- Państwa członkowskie powinny włączyć biogaz do śródkresowej oceny istniejących programów rozwoju regionalnego i obszarów wiejskich, a także zaproponowały działania na przyszłość. Strategie rozwoju obszarów wiejskich, w tym projekty LEADER powinny zawierać scenariusze dotyczące rozwijania infrastruktury związanej z biomasą i biogazem.
- Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu najpóźniej do 15 grudnia 2008 r. spójne sprawozdanie w sprawie produkcji biogazu w Europie, z uwzględnieniem wyżej wspomnianych wniosków i poczynionych postępów.
- Należy poczynić wysiłki w zakresie finansowania badań, rozwoju i demonstracji.

Projekt był również dyskutowany z niezależnymi ekspertami i administracją państw członkowskich, którzy w ogromnym stopniu pomogli uściślić pewne aspekty przyszłej polityki w zakresie biogazu.

28.1.2008

OPINIA KOMISJI PRZEMYSŁU, BADAŃ NAUKOWYCH I ENERGII

dla Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi

w sprawie zrównoważonego rolnictwa i biogazu: potrzeba przeglądu prawodawstwa UE
(2007/2107(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej (*): Werner Langen

(*): Procedura obejmująca zaangażowane komisje – art. 47 Regulaminu

WSKAZÓWKI

Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii zwraca się do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla, że produkcja biogazu z nawozów naturalnych, osadów oraz odpadów miejskich, zwierzęcych i organicznych służy zróżnicowaniu źródeł energii i może w ten sposób coraz bardziej przyczyniać się do poprawy bezpieczeństwa, konkurencyjności i trwałości dostaw energii UE oraz otwierać przed rolnikami nowe perspektywy uzyskania dochodów;
2. zauważa z głębokim zaniepokojeniem rosnącą w państwach członkowskich konkurencję między zużyciem energii a zużyciem w łańcuchu pokarmowym niektórych produktów rolnych takich jak kukurydza; podkreśla, że konkurencja ta doprowadziła do znacznego wzrostu cen pasz;
3. apeluje o wykorzystywanie biogazu nie tylko do produkcji energii elektrycznej i ciepłej, lecz również o to, by był on w pierwszej kolejności jak najlepiej wykorzystywany na miejscu oraz – w miarę istnienia możliwości technicznych i ekonomicznych i pod warunkiem zapewnienia ochrony zdrowia – wprowadzany do sieci zasilania gazem ziemnym, co pozwoli ograniczyć zależność Unii Europejskiej od importu gazu ziemnego z państw spoza UE;
4. podkreśla w związku z tym, że przesyłanie energii elektrycznej, ciepła oraz gazu

ziemnego do sieci musi odbywać się w sposób niedyskryminacyjny i domaga się, aby biogaz był traktowany na równi z gazem ziemnym, tak aby po wprowadzeniu go do sieci zasilania gazem ziemnym w pełni możliwe było wykorzystanie jego potencjału;

5. wzywa do zwiększenia wysiłków w zakresie promocji oraz badań nad nowymi technologiami dotyczącymi wykorzystania biogazu jako biopaliwa, w szczególności służącymi do wykorzystania biomasy (biogaz drugiej generacji) oraz zwiększenia rentowności wytwórni biogazu najbardziej przyjaznych dla środowiska, ponieważ tylko w oparciu o innowacyjne technologie, takie jak technologia uzdatniania gazu, można znacznie zwiększyć efektywność energetyczną wytwórni biogazu;
6. podkreśla w związku z tym znaczenie zielonej technologii genetycznej oraz wzywa państwa członkowskie i Komisję do zwiększenia wysiłków w zakresie badań nad nowoczesnymi technologiami dotyczącymi materiału siewnego i ochrony roślin, tak aby wytwarzanie biogazu nie konkurowało z produkcją wysokiej jakości żywności, a udział biomasy na danej powierzchni mógł się znacząco zwiększyć;
7. uważa, że młody i innowacyjny sektor biogazu wymaga wsparcia, będąc jednocześnie zdania, że takie systemy wsparcia powinny wygasnąć z chwilą uzyskania gotowości do wprowadzenia na rynek;
8. wzywa zatem do przetestowania w UE jednolitego instrumentu wsparcia funkcjonującego na zasadach podobnych do tych, które ujęto w niemieckiej ustawie o odnawialnych źródłach energii;
9. wzywa państwa członkowskie i Komisję do brania pod uwagę w przyszłych wnioskach dotyczących regulacji sektora biogazu nie tylko aspektów związanych ze środowiskiem naturalnym, lecz także uwzględniania ich wpływu w odniesieniu do zrównoważonej produkcji wysokiej jakości żywności;
10. wzywa do szerszego stosowania gnojowicy jako materiału do produkcji biogazu ze względu na ogromny potencjał pozostający do wykorzystania w tym zakresie oraz na równoczesne umocnienie zdecentralizowanego charakteru wytwórni biogazu jako podejścia do produkcji energii oraz zauważa, że zwiększone stosowanie gnojowicy może w konsekwencji prowadzić do znacznego ograniczenia uwalniania metanu podczas składowaniu gnojowicy;
11. zwraca się o wprowadzenie uproszczonej procedury wydawania pozwoleń na budowę w przypadku budowy wytwórni biogazu;
12. apeluje również, aby produkty pierwszego stopnia przetworzenia, takie jak obierzyny ziemniaków lub miąższ owoców, były wykorzystywane jako biomasa dla wytwórni biogazu;
13. podkreśla, że w dłuższej perspektywie czasowej i przy uwzględnieniu dalszych zintensyfikowanych wysiłków badawczych odnawialne źródła energii takie jak biogaz i biopaliwa, w połączeniu z energią słoneczną i energią wiatrową, mogą przyczynić się do jeszcze wyższego stopnia niezależności od kopalnych i jądrowych źródeł energii.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	24.1.2008
Wynik głosowania końcowego	+ : 45 - : 0 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Šarūnas Birutis, Jan Březina, Renato Brunetta, Philippe Busquin, Jerzy Buzek, Pilar del Castillo Vera, Dragos Florin David, Den Dover, Adam Gierek, Norbert Glante, Fiona Hall, David Hammerstein, Rebecca Harms, Erna Hennicot-Schoepges, Mary Honeyball, Romana Jordan Cizelj, Werner Langen, Anne Laperrouze, Pia Elda Locatelli, Eugenijus Maldeikis, Eluned Morgan, Angelika Niebler, Reino Paasilinna, Atanas Papanizov, Francisca Pleguezuelos Aguilar, Anni Podimata, Miloslav Ransdorf, Vladimír Remek, Herbert Reul, Teresa Riera Madurell, Mechtild Rothe, Paul Rübig, Andres Tarand, Britta Thomsen, Catherine Trautmann, Nikolaos Vakalis, Alejo Vidal-Quadras, Dominique Vlasto
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Neena Gill, Lambert van Nistelrooij, Pierre Pribetich, Vittorio Prodi, John Purvis, Esko Seppänen, Vladimir Urutchev
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	

19.12.2007

**OPINIA KOMISJI OCHRONY ŚRODOWISKA NATURALNEGO, ZDROWIA
PUBLICZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOŚCI**

dla Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi

w sprawie zrównoważonego rolnictwa i biogazu: potrzeba przeglądu prawodawstwa UE
(2007/2107(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Adamos Adamou

WSKAZÓWKI

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności zwraca się do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. uważa, że stosowanie biogazu szczególnie przy produkcji ciepła i energii elektrycznej przyczyniłoby się w znacznym stopniu do osiągnięcia wiążącego celu, jakim jest dwudziestoprocentowy udział energii ze źródeł odnawialnych w całkowitym zużyciu energii w UE do roku 2020;
2. podkreśla, że produkcja agropaliw z odpadów nie powinna stać się celem samym w sobie; zmniejszenie ilości odpadów powinno pozostać priorytetem polityki Unii Europejskiej i państw członkowskich w dziedzinie środowiska;
3. podkreśla, że obornik zwierzęcy, ścieki komunalne oraz odpady rolno-przemysłowe mogą zawierać substancje, czynniki i organizmy (bakterie, wirusy, pasożyty, metale ciężkie oraz szkodliwe substancje organiczne), które stanowią potencjalnie zagrożenie dla zdrowia publicznego lub środowiska naturalnego;
4. wzywa Komisję do dopilnowania przyjęcia odpowiednich środków ostrożności pozwalających na uniknięcie zanieczyszczenia i rozprzestrzeniania się tych substancji, czynników i organizmów oraz wszelkich przez nie wywoływanych chorób, uznając, iż proces obróbki termicznej usuwa wirusy tylko do pewnego stopnia, a także, iż większość organicznych substancji zanieczyszczających ulega redukcji w niewielkim stopniu, a metale ciężkie nie ulegają przemianie;

5. zauważa z głębokim zaniepokojeniem rosnącą w państwach członkowskich konkurencję między zużyciem energii a zużyciem w łańcuchu pokarmowym niektórych produktów rolnych takich jak kukurydza; podkreśla, że powodem tej konkurencji, która doprowadziła do znacznego wzrostu cen pasz, jest głównie brak społecznych i środowiskowych kryteriów dotyczących produkcji agropaliwa oraz nadmiernie scentralizowane podejście do produkcji biogazu;
6. wzywa Komisję, aby na podstawie porównania cyklu konwersji różnych rodzajów biomasy w wytwórniach biogazu zbadała trwałość tych rodzajów pod kątem wielkości emisji gazów cieplarnianych oraz ich wpływ na jakość powietrza oraz różnorodność biologiczną, w tym roślinność naturalną (lasy, łąki, bagna), zarządzanie gruntami oraz produkcję żywności;
7. podkreśla, że nie istnieje prawodawstwo wspólnotowe dotyczące konkretnie biogazu; uznaje wprowadzenie aktów prawnych dotyczących rolnictwa oraz ochrony środowiska, w tym dyrektywy w sprawie azotanów, dyrektywy w sprawie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (IPPC), dyrektywy w sprawie osadów ściekowych, ramowej dyrektywy wodnej, dyrektywy ptasiej, dyrektywy siedliskowej oraz prawodawstwa dotyczącego metali ciężkich, za kluczowe dla zapewnienia zrównoważonej produkcji biogazów;
8. wzywa Komisję do zapewnienia współpracy i koordynacji pomiędzy państwami członkowskimi, również tymi, które obecnie nie posiadają wytwórni biogazu lub posiadają ich tylko niewielką liczbę, w celu wymiany najlepszych doświadczeń dotyczących wytwórni biogazu poprzez transfer wiedzy i technologii;
9. wzywa Komisję do zgromadzenia wszelkich istotnych danych dotyczących produkcji biogazu w państwach członkowskich w celu stworzenia pełnego obrazu tego, jak ewoluuje zagadnienie biogazu w Unii Europejskiej, z uwzględnieniem faktu, że dane te są niezbędne i przydatne do określenia odpowiedniej strategii na rzecz rozwiązywania tej kwestii;
10. wzywa Komisję do przedstawienia w najkrótszym możliwym terminie projektu dyrektywy w sprawie bioodpadów, w tym standardów jakości; uważa, że produkcję biogazu należy rozważyć w kontekście alternatywnych zastosowań odpadów i obornika zwierzęcego;
11. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji stworzenia systemu kwalifikacji dotyczącego zrównoważonej produkcji biogazu; tego typu system kwalifikacji powinien opierać się na podejściu „od wydobycia do wykorzystania”, uwzględniającym wszelkie istotne czynniki społeczne i środowiskowe;
12. zaprasza obecną i przyszłe prezydencje do kontynuowania dyskusji w sprawie sposobu promocji zrównoważonej produkcji biogazu. w związku z tym zrównoważona promocja urzędów do produkcji biogazu powinna również obejmować połączoną produkcję ciepła i energii;

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	19.12.2007
Wynik głosowania końcowego	+ : 40 - : 0 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Adamos Adamou, Georgs Andrejevs, Margrete Auken, Liam Aylward, John Bowis, Magor Imre Csibi, Avril Doyle, Mojca Drčar Murko, Anne Ferreira, Matthias Groote, Satu Hassi, Gyula Hegyi, Jens Holm, Marie Anne Isler Béguin, Christa Klaß, Eija-Riitta Korhola, Aldis Kušķis, Linda McAvan, Roberto Musacchio, Riitta Myller, Miroslav Ouzký, Vladko Todorov Panayotov, Vittorio Prodi, Guido Sacconi, Carl Schlyter, Richard Seeber, María Sornosa Martínez, Antonios Trakatellis, Thomas Ulmer, Anders Wijkman, Glenis Willmott
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Kathalijne Maria Buitenweg, Bairbre de Brún, Karsten Friedrich Hoppenstedt, Miloš Koterec, Johannes Lebech, Miroslav Mikolášik, Alojz Peterle, Bart Staes, Marianne Thyssen
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	29.1.2008
Wynik głosowania końcowego	+ : 33 - : 0 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Vincenzo Aita, Bernadette Bourzai, Niels Busk, Luis Manuel Capoulas Santos, Giuseppe Castiglione, Giovanna Corda, Gintaras Didžiokas, Constantin Dumitriu, Carmen Fraga Estévez, Ioannis Gklavakis, Lutz Goepel, Esther Herranz García, Lily Jacobs, Elisabeth Jeggle, Heinz Kindermann, Véronique Mathieu, Mairead McGuinness, Rosa Miguélez Ramos, Neil Parish, María Isabel Salinas García, Willem Schuth, Czesław Adam Siekierski, Alyn Smith, Petya Stavreva, Csaba Sándor Tabajdi, Witold Tomczak, Janusz Wojciechowski, Andrzej Tomasz Zapalowski
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Christa Klaß, Wiesław Stefan Kuc, Catherine Neris, Maria Petre, Markus Pieper, Kyösti Virrankoski